

N:o 25.

Ensimmäisenä paastosunnuntaina.

Evank. Matt. 4: 1–11.

Silloin vietiin Jesus hengeltä korpeen kiusattaa perkeleeltä. Ja koska hän oli paastonnut neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, sitte hän isosi. Ja kiusaaja tuli hänen tykönsä, ja sanoi: jos sinä olet Jumalan Poika, niin sano, että nämä kivet leiväksi tulevat. Mutta hän vastasi ja sanoi: kirjoitettu on: ei ihminen elä ainoastaan leivästä, mutta jokaisesta sanasta, kuin Jumalan suusta lähtee. Silloin otti perkele hänen kanssansa pyhään kaupunkiin, ja asetti hänen temppelin harjalle, ja sanoi hänelle: jos sinä olet Jumalan Poika, niin laske itses alaspäin; sillä kirjoitettu on: hän antaa käskyn enkeleillensä sinusta; ja he käsissä kantavat sinun, ettes joskus jalkaas kiveen loukkaa. Niin Jesus sanoi hänelle: taas on kirjoitettu: ei sinun pidä kiusaaman Herraa sinun Jumalatas. Taas vei hänen perkele sangen korkialle vuorelle, ja osotti hänelle kaikki maailman valtakunnat ja niiden kunnian; ja sanoi hänelle: nämä kaikki minä annan sinulle, jos sinä lankeet maahan ja rukoilet minua. Niin sanoi Jesus hänelle: mene pois, saatana! sillä kirjoitettu on: Herraa sinun Jumalatas pitää sinun kumartaman, ja häntä ainoaa palveleman. Silloin jätti hänen perkele: ja katso, enkelit tulivat ja palvelivat häntä.

Tätä evankeliumia luetaan paaston alussa vielä tänäkin päivänä, jotta muka kristityt ottaisivat Kristuksesta esimerkin ja paastoisivat, joka on pelkkää apinoimista. **Ensiksi** sen vuoksi, ettei kukaan voi sellaista esimerkkiä noudattaa eikä paastota neljäkymmentä päivää ja yötä ilman mitään ruokaa, niinkuin Kristus teki. Paljoa pikemmin on Kristus seurannut Mooseksen esimerkkiä, joka myöskin paastosi neljäkymmentä päivää ja yötä ottaessaan vastaan Jumalan lakia Siinain vuorella. Samoin on Kristuskin tahtonut paastota valmistaessaan ja antaessaan meille uutta lakia. **Toiseksi** sen vuoksi, että meidän paastomme on takaperoista ja ihmisten auttamaa. Vaikka, näet, Kristus onkin paastonnut neljäkymmentä päivää, ei hän kuitenkaan ole sanallakaan käskenyt meitäkin paastomaan. Hän on paljon muutakin tehnyt, jota ei vaadi meitä tekemään; mutta mitä hän meidän kääsee teke-

mään ja jättämään, siitä tulee meidän ottaa vaari, että meillä olisi hänen sanansa.

Tuopa sentään on vasta kaikkein pahinta, että olemme paastossa tehneet hyvän työn ja sitä semmoisena harjoittaneet, emme siis lihan kurittamiseksi vaan tullaksemme ansiokkaaksi Jumalan edessä, sovittaaksemme syntimme ja voittaaksemme armon. Tämä on tehnyt meidän pilkallisen ja häpeemättömän paastomme Jumalan edessä niin pahanhajuiseksi, ettei mitkään syöminki eikä juominki, ei mikään juopottelemineen eikä ryypiskely voi niin ilkeätä ja löyhkäävää olla; ja olisipa parempikin maata yötä ja päivää hutikassa kuin sillä tavalla paastota. Ja sitä paitsi tämä kaikki tapahtuisikin hyvin ja oikein, niin että paastolla tarkoitettaisiin lihan kurittamista, olisi se kuitenkin joutavaa ja turhanpäiväistä, koska kuitenkaan ei sitä myönnetä vapaaehtoiseksi eikä jokaisen ehdonvallan asiaksi, vaan siihen pakotetaan

ihmismääräyksillä, joten sitä vastenmielisesti noudatetaan. En tahdo puhuakkaan siitä, kuinka paljon muuta vahinkoa se on tuottanut, kuinka raskaat vaimot ja heidän sikiönsä, sairaat ja heikot ihmiset ovat sen kautta turmeltuneet, niin ettei sitä suinkaan sanottako pyhäksi, vaan perkeleelliseksi paastoksti. Sen vuoksi tahdomme tämän evankeliumin johdolla tarkemmin tutkistella, kuinka Kristuksen esimerkki opettaa meille oikeata paastoomista.

Raamattu opettaa meille **kahdenlaista hyvää paastoa**. **Ensimmäinen** on se, johon vapaaehtoisesti antaudutaan lihan kuolettamiseksi hengen kautta, josta Paavali 2 Kor. 6: 5 sanoo: **Töissä, valvomisissa, paastoissa**. **Toinen** on se, jota pakosta kärsitään ja johon kuitenkin mielellään suostutaan puutteessa ja köyhyydessä. P. Paavali 1 Kor. 4: 11 sanoo tästä: **Hamaan tähän hetkeen asti kärsimme me me nälkää ja janoa ja olemme alasti**. Ja Kristus Matt. 9: 15: **Koska ylkä otetaan heiltä pois, silloin heidän pitää paastoman**. Sellaista paastoa opettaa meille tässä Kristus ollessaan yksinään korvessa ilman ruokaa ja kärsiessään mielellään tämmöistä puutosta. Edellisen paaston voi jättää jos tahtoo sekä palkita se ruoalla, jälkimäistä tulee pitkittää ja siinä pysyä, kunnes Jumala itse sen muuttaa ja parantaa. Tämä paasto on siis edellistä paljoa ylevämpi, sillä se tapahtuu suuremmissa uskossa.

Tämä onkin syynä siihen, miksi evankelista niin suurella tarkkuudella kertoo asian ja sanoo: **Jeesus vietiin hengeltä korpeen, kiusattaa perkeleeltä**, ettei kukaan omassa valinnassaan seuraisi esimerkkiä ja tekisi siitä itsekästä, omatahtoista ja itse hyväksytyä paastoa, vaan odottaisi Henkeä, joka hänelle on antava yltäkyllin paastoamista ja koettele-muksia. Ken ilman Hengen vaatimusta ylimielisesti antautuu nälkää kärsimään tai muu-

hun kiusaukseen, vaikka hänellä Jumalan siunauksella on ruokaa ja juomaa ja muutakin mukavuutta, hän kiusaa Jumalaa. Meidän ei tule ajaa takaa puutetta ja kiusausta, jotka kylä itsestäänkin tulevat, kumpahan vaan silloin parhaamme tekisimme ja nuhteettomina kes-täisimme. Evankeliumissa sanotaan: **Jeesus vietiin hengeltä korpeen**, mutta ei sanota hänen itse korpea valinneen. Room. 8: 14 sanotaan: **Kaikki, jotka Jumalan hengeltä vaikuta-taan, ne ovat Jumalan lapset**. Jumala antaa lahjansa siinä tarkoituksessa, että niitä kiitok-sella käytettäisiin, ettei niitä syrjään heitettäisi ja häntä kiusattaisi. Hän itse suokoon tämän ja pakottakoon meitä siihen Hengellensä tai jol-lakulla hädällä, jota emme voi välttää.

Mutta tämä kertomus on kirjoitettu meille sekä opetuksesi että kehoituksesi. **Ensiksi opiksi**, jotta tietäisimme, kuinka Kristus paas-tollaan, nälällään, kiusauksillaan ja voitollaan on meitä palvellut ja auttanut, niin että joka uskoo Kristukseen, hänen ei pidä mitään puu-tosta kärsimän eikä kiusaus ole häntä vahin-goittava, vaan keskellä kiusaustakin on hän oleva turvattuna, sillä hänen Herransa ja päänsä on tämän kaikki voittanut hänen hyväkseen. Tästä Kristus häntä vakuuttaakin Joh. 16: 33 sanoessaan: **Olkaat hyvässä turvassa, minä voitin maailman**. Jos Jumala on voinut Kristuksen ravita neljäkymmentä vuorokautta ilman mitään ruokaa, voi hän ravita myöskin kristittynsä.

Toiseksi on tämä kirjoitettu **kehoituksesi**, että mekin tätä esimerkkiä seuraten kernaasti puutetta ja kiusausta kärsisimme Jumalalle palvelukseksi ja lähimmäisellemme hyväksi, niin usein kuin hätä vaatii, kuten Kristus on meille tehnyt. Näin totisesti tapahtuu-kin, jos Jumalan sanaa opetamme ja tunnustamme. Sen vuoksi on tämä evankeliumi oi-vallinen lohdutus ja voima tuota epäuskoista ja häpeällistä vatsamurhetta vastaan omien-

tuntojemme rakennukseksi ja vahvistukseksi, niin ettemme murehtisi ajallista elatustamme vaan olisimme vakuutetut, että hän tahtoo ja voi meidät elättää.

Mutta kuinka tämä kiusaus tapahtuu ja kuinka se voitetaan, se kuvataan meille varsin sattuvasti Kristuksessa. **Ensiksi, että hän vietiin korpeen**, se on: jätettiin yksinään erilleen Jumalasta, enkeleistä, ihmisistä ja kaikista luontokappaleista. Mitä kiusausta se olisi, ellei meitä annettaisi ylön ja jätettäisi yksiksemme? Mutta se tuottaa tuskaa, ettemme tunne mitään selkänöjää, niinkuin esimerkiksi silloin kun minun pitäisi elättää itseäni, vaikka minulla ei ole penniäkään, ei vaateriepua, eikä aidastakaan, eikä ole avusta toivoa muiltakaan ja olen vallan neuvoton. Tämä se on korpeen viemistä ja yksikseen joutumista. Silloin olen minä oikeassa koulussa ja opin, mitä olen, kuinka heikko minun uskonni on, kuinka suuri ja ihmeellinen asia oikean uskon täytyy olla, ja kuinka syvässä tuolla ilkeällä epäuskolla on juurensa kaikissa ihmissyömissä. Mutta kenellä kukkaro, kellari ja aitta täynnä ovat, hän ei vielä ole korpeen joutunut eikä hän yksikseenkään ole jätetty; sen vuoksi ei hän tiedäkään kiusauksesta mitään.

Toiseksi astuu perkele esiin ja kiusaa Kristusta tuommoisilla vatsamurheilla ja epäuskolla Jumalan hyvydestä sanoen: **Jos sinä olet Jumalan Poika, niin sano, että nämä kivet leiviksi tulevat**, aivan kuin hän sanoisi: Kas niin, luotappas Jumalaan äläkä leivo; odottele vaan, kunnes paistettu kana lentää suuhusi; missähän nyt on sinun taivaallinen isäsi, joka sinusta huolen pitää? Ompahan vaan luullakseni sinun pieneen pulaan saattanut; syö nyt ja juo uskoasi ja näytä kuinka siitä ravituksi tulet, tahi saanet ehkä näistä kivistä leipää. Kylläpä sinä olet soma Jumalan Poika, kylläpä hän isällisesti käyttäytyy sinua kohtaan, kun ei lähetä sinulle leivän murua-

kaan, vaan jättää sinut tällaiseen köyhyyteen ja kurjuuteen. Uskoppas vieläkin itsesi Jumalan Pojaksi ja Jumala isäksesi!

Tällaisilla ajatuksilla kiusaa hän totisesti kaikkia Jumalan lapsia, ja varmaan tunsikin Kristuskin niitä, sillä eihän hän ollut mikään pölkky eikä kivi, vaikka olikin ja pysyi puhtaana ja synnitönä, jommoisia me emme voi olla.

Mutta että perkele kiusasi Kristusta vatsasuruun tai epäuskoon ja ahneuteen, sen todistaa Kristuksen vastaus, kun hän sanoo: **Ei ihminen elä ainoastaan leivästä** j. n. e., joka kuuluu kuin hän sanoisi: Sinä tahdot osoittaa minut ainoastaan leipään ja menettelet kanssani, kuin pitäisi minun ainoastaan ajallista elatustani ajatteleman. Tämä kiusaus on sangen yleinen, vieläpä hurskaissakin ihmisissä, ja etupäässä saavat tätä tuntea köyhät, joilla on koti ja lapset eikä mitään niiden varaksi. Siitä P. Paavali 1 Tim. 6: 10 sanoo: **Ahneus on kaiken pahuuden juuri**, sillä se on epäuskon hedelmä. Etkö luule, että juuri tällaisen epäuskon, leipämurheen ja ahneuden syynä on se, että kammotaan avioliittoa? Miksi ei siihen ruveta, vaan pysytään haureudessa? Eihän muusta syystä, kuin että pelätään kuoltavan nälkään ja jouduttavan puutetta kärsimään. Mutta tässä olisi Kristuksen käytöksestä ja esimerkistä vaarin otettava, joka puutetta kärsi neljäkymmentä päivää ja yötä joutumatta kumminkaan lopulta ylönannetuksi. Sillä enkelit tulivat ja palvelivat häntä.

Kolmanneksi näe, kuinka Kristus menettelee tämmöisessä vatsaa ahdistavassa kiusauksessa ja voittaa sen. Hän ei näe muuta kuin kiviä ja syötäväksi kelpaamatonta. Silloin turvautuu hän Jumalan sanaan, josta hän saa voimaa perkelettä karkoittamaan. Tähän lauseeseen tulee kaikkien kristittyjenkin reippaasti tarttua nähdessään puutetta ja hätää, nähdessään kaiken kiveksi muuttuneena ja mielensä masentuneena sekä sanoa: Mitäpä

siitäkään olisi, vaikka koko maailma olisi leipää täynnä; ihminen ei kuitenkaan elä ainoastaan leivästä, vaan siihen tarvitaan enemmänkin, nimittäin Jumalan sana. Mutta nämä sanat ovat niin sieviä ja mahtavia, ettei meidän sovi niitä noin vaan hät'hätää vilkaista vaan tarkemmin tutkistella.

Nämät sanat ottaa Kristus 5 Moos. 8: 3, jossa sanotaan: **Hän vaivasi sinua ja antoi sinun isota, ja ravitsi sinun mannalla, jota et sinä eikä sinun isäs tunteneet; että hän antais sinun tietää, ettei ihminen elä ainoastaan leivästä; vaan kaikista kuin Herran suusta lähtee, elää ihminen.** Toisin sanoen: Koska hän antoi sinun nähdä nälkää ja kuitenkin sinun hengissä pysytti, niin saatat hyvin käsittää, että Jumala ravitsee sinua leivästä sanan kautta, sillä jos sinun pitäisi ainoastaan leivästä elämän ja sillä itseäsi ravitseman, täytyisi sinun lakkaamatta olla leipää täyteen ahdettuna. Mutta meitä ravitseva sana on se, mikä meille luvataan ja julistetaan, että nimittäin hän on ja tahtoo olla meidän Jumalamme.

Niinpä on nyt Mooseksen ja Kristuksen ajatus tämä: kenellä Jumalan sana on ja ken sen uskoo, hänellä totisesti on nämä kaksi etua: **Ensiksi**, jos hän on puutteessa eikä hänellä mitään ole, vaan häne täytyy nälkää nähdä, niin täytyy sanan kuitenkin häntä siihen määrään ylläpitää, ettei hän kuole nälkään eikä näänny, ikäänkuin olisi hänellä syötävää yltäkyllin, sillä tuo hänen sydämessään oleva sana elättää ja ylläpitää häntä ilman ruokaa ja juomaakin. Mutta jos hänellä on vähän suuhun pantavaa, niin elättää ja ravitsee häntä rahtunen tai palanen leipää yhtä hyvästi, kuin olisi hänellä kuninkaallinen ateria. Sillä ei leipä, vaan Jumalan sana elättää ruumiinkin luonnollisesti, niinkuin se **luo ja kantaa kaikki**, Hepr. 1: 3. **Toiseksi** pitää lopuksi leipää ilmestymän, tulkoon sitä mistä

tahansa, vaikka sitä sitten mannana sataisi taivaasta, jossa ei kuitenkaan mitään kasva eikä voi kasvaa. Näihin kahteen seikkaan luottakoon jokainen vahvasti, että hän nimittäin nälässään saa joko leipää syödäkseen tai jollei saisikaan, täytyy hänestä nälän tuntua niin kärsittävältä ja siedettävältä, että se elättää häntä yhtä hyvin kuin leipäkin.

Mitä nyt on sanottu ruuasta ja ravinnosta, koskee myöskin juomaa, vaatteita, suojaa ja kaikkea tarvittavaa, niin että hän kyllä antaa meidän jäädä alastomiksi ja nähdä vaatteiden, suojan y. m. puutosta, mutta ennen pitkää pitää vaatteita löytymän, vaikka sitten puun lehdet muuttuisivat nutuiksi ja vaipoiksi, ja jollei, niin ei sitten myöskään ikinä kantamamme nuttu ja vaippa vanhene, niinkuin Israelin lapsille tapahtui korvessa, 5 Moos. 8: 2, 4, ettei **heidän vaatteensa ja jalkineensa kuluneet.** Siis täytyy synkkien korpienkin muutua huoneiksi, tietä ilmestyä sinne, missä ei mitään polkua ollut, ja vettä satamaan siellä, missä ei mitään vettä ollut, vaikka kallioid vedeksi sulaisivat. Sillä Jumalan sana on luja, joka sanoo: **Herra sinusta murheen pitää**, ja P. Paavali 1 Tim. 6: 17 sanoo: **Jumala antaa meille runsaasti nautitaksemme kaikkinaista**, ja Matt. 6: 33, 34: **Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin kaikki nämät teille annetaan. Elkäät sentähden surko** j. n. e. Sellaisten saarnojen täytyy olla totiset ja pitää paikkansa ijankaikkisesti.

Kaikkea tätä voidaan joka päivä saada kokea. Onhan, näet, se ajatus ihmisillä ja minäkin sen hyvästi uskon, ettei niin monta lyhdetä kasva, kuin ihmisiä elää, vaan Jumala joka päivä siunaa ja enentää jyvät säkissä, jauhot kaukalossa ja leivän pöydällä ja suussa, kuten Kristus Joh. 6: 12 teki. Tavallista on myös nähdä, että köyhät ihmiset ja heidän lapsensa ovat lihavampia ja heidän ruokansa riittää pi-

temmälle ja paremmin, kuin rikkaiden kaikki yltäkylläisyys. Mutta että välistä jumalattomat hätää kärsivät tai että kalliina aikana moni nälkään kuolee, se on erityistä vitsausta, niinkuin rutto, sota y. m. Muutoin nähdään kaikista asioista, ettei ruoka vaan Jumalan sana elättää jokaista.

Että nyt Jumala koko maailman elättää leivällä eikä ainoastaan sanan kautta ilman leipää, se tapahtuu siitä syystä, että hän täten saisi työnsä meiltä salassa pidetyksi näin uskoamme harjoittaaksensa. Samasta syystä käski hän Israelin lasten varustautua ja sotia eikä kuitenkaan tahtonut, että voitto saavutettaisiin heidän miekkansa ja tekojensa kautta, vaan hän itse tahtoi heidän miekallaan ja teoillaan lyödä ja voittaa vihollisen. Tässä voisi hän myöskin sanoa: Ei sotamies voita ainoastaan miekallaan, vaan jokaisella sanalla, mikä Herran suusta lähtee, kuten Daavidkin Ps. 44: 7 veisaa: **En minä luota joutseeni; ja minun miekkani ei auta minua**, ja Ps. 33: 16, 17: **Ei kuningasta auta hänen suuri väkensä, eikä sankarivapahdeta suurella voimallansa. Orhiit ei myöskään auta; ja heidän suuri väkevyytensä ei pelasta.** Kuitenkin käyttää hän miestä ja sotaratsua, miekkaa ja jouta, mutta ei hän sitä tee miehen ja ratsun voiman ja väen tähden, vaan pitäen miestä ja ratsua esirippunaan ja peitteenä hän taistelee ja saa aikaan kaikki. Tämän todistaa hän sillä, että on usein ilman miestä ja ratsua sellaista tehnyt ja joka päivä tekee, missä hätä on käsillä eikä häntä kiusata.

Samoin menettelee hän leivänkin kanssa. Kun sitä on saatavissa, ravitsee hän sillä ja sen keralla, niin ettei sitä havaitakkaan, vaan luullaan leivän sitä tekevän. Mutta missä sitä ei ole käsillä, siinä ravitsee hän ilman leipää ainoastaan sanan kautta, kuten teki leivän alla, joten siis leipä on hänen apulaisensa, kuten Paavali 1 Kor. 3: 9 sanoo: **Me olemme**

Jumalan apulaiset, se on: ulkonaisen saarna-virkamme kautta ja alla antaa hän sisällisesti armon, jonka hän kyllä voisi antaa ilman meidän virkaamme ja antaakin, mutta koska virka on olemassa, ei sitä tule ylönkatsoa eikä Jumalata kiusata. Samoin elättää hän meitä ulkonaisesti leivällä, mutta sisällisesti antaa hän ainoastaan siunauksen ja sulatusvoiman, jota leipä ei voi antaa.

Ja sanalla sanoen: Koko luomakunta on Jumalalla peitteenä ja naamarina, jonka hän antaa mukanaan vaikuttaa ja olla hänelle apuna kaikenlaista toimitettaessa, vaikka hän tosin voisikin tämän ilman sen myötävaikutustakin tehdä ja tekeekin, jotta ainoastaan hänen sanastaan pitäisimme kiinni. Siis, jos leipää on, ei meidän sen vuoksi tule tuntea suurempaa turvallisuutta; jos taas sitä ei ole, ei meidän sen vuoksi tule epätoivoon joutua. Käyttäkäämme siis sitä, kun sitä on ja olkaamme ilman, kun sitä ei ole, tietäen varmasti, että kumpanakin aikana elämme ja tulemme ravi-tuiksi Jumalan sanalla, jos sitten leipää on tai ei. Tämmöisellä uskolla me vasta tyyni voitamme ahneuden leipämurheet ja huolet ajallisesta elatuksesta.

Toinen kiusaus on edelliselle aivan vastakkainen. Tämä tapahtuu siten, että perkele opettaa meitä kiusaamaan Jumalaa, niinkuin hän tässä kehoittaa Kristusta heittäytymään alas temppelin harjalta, joka ei ollut ollenkaan tarpeellista, koska paikalla oli hyvät tikapuut, joita myöten saattoi laskeutua. Ja että tämä koetus tarkoitti Jumalan kiusaamista, sen todistaakin kyllä Kristuksen vastaus, kun hän sanoo: **Kirjoitettu on: ei sinun pidä kiusaaman Herraa sinun Jumalatas**, josta näkyy, että perkele tahtoi häntä yllyttää Jumalaa kiusaamaan. Tämä seuraakin heti ensimmäistä kiusausta. Kun, näet, perkele huomaa sydämen luottavan puutteessa ja hädässä Jumalaa, niin luopuu hän paikalla vatsan ja ahneu-

den kautta kiusaamasta ja ajattelee: äläs huoli, koska sinä tahdot noin kovin hengellinen ja uskovainen olla, niin tahdon sinua siinä auttaa. Silloin alkaa hän ahdistaa toiselta puolelta saadakseen kiusattavan uskomaan sellaista, jota Jumala ei ole käskenyt uskomaan eikä tahdokkaan uskottavan. Niinkuin esimerkiksi, jos Jumala antaisi leipää kotiin, kuten hän joka vuosi tekee kaikessa maailmassa, ja sinä et tahtoisit sitä käyttää vaan tekemällä tekisit itsellesi puutteen ja hädän sanoen: Eikös mitä, pitäähän Jumalaa uskomaa, minä en tahdo leipää syödä vaan odottaa, kunnes Jumala lähettää minulle taivaan ravintoa. Katso, tämä olisi Jumalan kiusaamista, sillä hän ei käske sellaista uskomaan, koska kaikki on saatavissa, mitä tarvitaan ja pitää hankittaman. Kuinka voidaan uskoa sitä, mitä jo kyllä on?

Sinä näet siis tässä, että perkele kuvaa Kristukselle puutetta ja hätää siinä missä mitään puutetta ja hätää ei ole, vaan missä jo ennakolta oli hyvä keino päästä temppelin katoilta alas ilman tuollaisia keksittyjä, tarpeettomia lentokoneita. Sen vuoksi hän viekin, kertoo evankelista, hänen pyhään kaupunkiin temppelin harjalle ja asettaa hänen pyhälle paikalle. Hän, näet, synnyttää ihmisessä sellaisia korkeita ajatuksia, että tämä arvelee olevansa täynnä uskoa ja kulkevansa oikealla pyhällä tiellä, vaikka tämä ei olekaan temppelissä, vaan seisoo ainoastaan temppelin katon ulkopuolella. Se on: ihmisellä ei ole uskon oikeata pyhää mieltä, vaan ainoastaan oikean uskon ulkonainen heijastus. Kuitenkin on hän pyhässä kaupungissa, se on: sellaisia ihmisiä löytyy ainoastaan kristikunnassa, oikeiden kristittyjen keskuudessa, jotka kuulevat uskosta paljon saarnattavan. Sen lisäksi sovittaa hän asiaan lauseita Raamatusta. Nämä ihmiset, näet, oppivat Raamattuakin joka päiväisen kuulemisen kautta, vaikka eivät-

kään pitemmältä, kuin minne heidän oma arvelunsa ja väärä uskonsa ulottuu.

Tässäkin perkele (Ps. 91: 11) toistaa, **kuinka Jumala on antanut käskyn enkeleillensä, että he kätkisivät Jumalan lapsia ja kantaisivat heitä käsissänsä.** Mutta tuo viettelijä jättää lauseesta pois sen, että enkelit kätkisivät Jumalan lapset **kaikissa teissänsä**, sillä näin kuuluu psalmissa: **Hän on antanut käskyn enkeleillensä sinusta, että he kätkevät sinun kaikissa teissä** j. n. e., joten siis enkelein huolenpito Jumalan käskyn mukaan ei ulotu kauvemmas kuin sille tielle, jota Jumala on käskenyt meidän kulkea. Jos me sellaisilla Jumalan teillä vaellamme, silloin enkelitkin varmaan meistä pitävät huolen. Mutta perkele jättää Jumalan tien mainitsematta ja selittää ja sovittaa enkelin varjeluksen kaikenmoiseen, semmoiseenkin, jota Jumala ei ole käskenyt. Tässä se vika on ja tämä se on Jumalan kiusaamista.

Tähän kiusaukseen nyt harvoin joudutaan käsiintuntuissa asioissa, jommoisia ovat leipä, vaatteet, huoneet y. m. Kyllähän on tosin monta hurjan rohkeata, jotka tahallaan saattavat ruumiinsa ja henkensä, tavaransa ja kunniansa vaaran alaiseksi ja aivan tarpeettomasti, niinkuin menettelevät, jotka ylimielisesti sotaan hankkivat, hyppäävät veteen, pelaavat rahaa tai muutoin antautuvat vaaraan, joista viisas mies Syyrakki 3: 27 sanoo: **Joka mielellänsä antaa itsensä vaaraan, se hukkuu siinä;** niitähän kaloja saa, joita pyytää, paraat uimaritan useimmiten veteen hukkuvat ja jotka kuuseen kurkottaa, se katajaan kapsahtaa. Mutta kuitenkin tapaa harvoin sellaisia, jotka väärän uskon vuoksi Jumalaan pysyvät erillään leivästä, vaatteesta ja muusta tarvittavasta, kun sitä vaan on saatavissa. Myöskin luetaan kahdesta erakosta, jotka eivät tahtoneet ottaa leipää ihmisiltä, vaan odottivat Jumalan sitä taivaasta lähettävän, että yksi heistä siitä

syystä kuoli ja meni isänsä perkeleen luokse, joka hänelle sellaisen uskon oli opettanut ja käskenytt heittäytymään alas temppelin harjalta.

Mutta hengellisissä asioissa, joissa ei ole kysymyksessä ruumiin vaan sielun ravinto, muodostuu tämä kiusaus hyvin voimakkaaksi. Tässä on Jumala osoittanut meille tien ja keinon, jolla sielu ijankaikkisesti ja kaikkein runsaimmasti voi ilman mitään puutosta saada ravintonsa, nimittäin Kristuksen, meidän Vapahtajamme. Mutta tästä tiestä, tästä aarteesta, tästä tavasta ei kukaan tahdo välittää. Jokainen etsii toisia teitä, toisia tavaroita sielunsa avuksi. Nämä ovat niitä oikeita syynalaisia, jotka uskovat omilla töillensä autuaiksi tulevansa. Nämä asettaa perkele kauniisti temppelin harjalle. He seuraavat perässä ja laskeutuvat alas siitä, mistä ei mitään tietä ole, uskovat ja luottavat Jumalaan omissa töissään, vaikka niissä ei mitään uskoa eikä luottamusta, ei mitään tietä eikä polkua ole; mutta niskansa he siinä taittavat. Sen lisäksi hän vielä vetoaa Raamattuun ja viettelee sillä heitä uskomaan olevansa enkelien varjelemia sekä tiensä, tekemisensä ja luottamuksensa kelpaavan hyvin Jumalalle, joka Raamatussa käskää hyviä töitä tekemään. Mutta he eivät älyä, kuinka petollisesti tässä Raamattua selitetään.

Keitä nämä ovat, siitä olemme kyllin ja yllinkyllinkin puhetta pitäneet. Ne ovat nimitäin tekopyhiä ja epäuskoisia ulkokullatuita kristillisen menon ja kansan nimellä ja joukossa kulkevia. ”Pyhässä kaupungissahan”, näet, täytyy kiusausten tapahtua; ja nämä ovat ihmeellisesti vastakkaisia. Ensimmäisessä kiusauksessa ovat puute ja nälkä syynä, ettei uskota, sillä halusta tahdottaisiin elää yltäkyläisyydessä, jotta et tarvitsisi uskoa. Tässä taas on yltäkyläisyys ja ylöllisyys syynä, ettei uskota, sillä yhteisiin aarteisiin pian kyl-

lästyään ja jokainen ryhtyy jotakin erityistä omaa itsellensä hankkimaan sillä sieluansa turvatakseen. Näinhän on siis meidän laitamme. Jos meillä ei mitään ole, niin me epäilemme Jumalaa emmekä usko; jos meillä on yltäkyllin, niin väsymme siihen ja tahdomme jotain muuta, emmekä taasenkaan usko. Edellisessä tapauksessa pakenimme ja vihasimme puutetta ja tavoittelimme kyllyyttä, jälkimäisessä me taas etsimme puutetta ja pakenimme kyllyyttä. Niinhän asia on, mitä Jumala meille tekee, ei se koskaan ole meidän mieleemme. Tämä on epäuskomme pohjaton kurjuus.

Kolmas kiusaus on ajallinen kunnia ja mahtavuus, jonka perkeleen sanat selvästi ilmaisevat, kun hän Kristukselle näyttää ja tarjoutuu antamaan kaikki maailman valtakunnat, jos hän kumartaisi häntä. Tähän kuuluvat ne, jotka luopuvat uskosta kunnian ja vallan tähden saadakseen hyvät päivät täällä, tai jotka eivät kauvemmin usko, kuin heidän kunniansa ja valtansa kestä. Tämän laatuista ovat myöskin vääräuskoiset, jotka perustelevat lahkoja ja uskokuntia kristittyjen keskuudessa, siten päästäksensä korkealle maailman silmissä ja kunniaa keikkuuksensa. Voimme siis tämän kolmannen kiusauksen asettaa oikealle puolelle ja ensimmäisen vasemmalle. Näin on ensimmäinen onnettomuuden kiusaus, jolla ihminen vietellään vihaan, kärsimättömyyteen ja epäuskoon; kolmas ja viimeinen on onnen kiusaus, jolla meitä houkutellaan hekumaan, kunniaan, iloon ja kaikkeen, mikä on korkeata. Toinen ja keskimäinen on tykkänään hengellinen, joka käyttää salaisia pauloja ja eksytyksiä, joilla järki vietellään uskosta pois.

Sillä joita perkele ei saa voitetuksi köyhyydellä, puutteella, hädällä ja kurjuudella, niiden kimppuun se käy rikkauksella, suosiolla, kunnialla, hekumalla, mahtavuudella j. n. e. Ahdistaan meitä kummaltakin puolelta. Vielä-

pä hän **käy ympäri**, sanotaan 1 Piet. 5: 8, niin että keitä hän ei saa lankeamaan hyvällä eikä pahalla, se on: ei ensimmäisellä kiusauksella voi vasemmalle syöstä eikä kolmannella oikealle, niitä ahdistaa hän kaikkein ankarimasti, hätyyttää heitä eksytyksellä, sokeudella ja Raamatun väärentämisellä. Jos hän täällä voittaa, niin ei ole asiat hyvällä kannalla oikealla eikä vasemmalla puolella; kärsitäänkö sitten köyhyyttä tai eletäänkö ylellisyydessä, niin on kaikki hukassa. Eksymyksessä, näet, ei auta kärsivällisyys onnettomuudessa eikä horjumattomuus onnessa, sillä kummassakin ovat väärauskoiset usein voimallisia ja perkelekin mielellään tekeytyy voitetuksi (vaikka hän ei olekaan voitettu) ensimmäisessä ja viimeisessä kiusauksessa, jos hän ainoastaan on voittanut keskimmaisessa eli toisessa. Hän nimittäin antaa omiensakin nähdä ja kärsiä paljon puutetta ja maailmaakin ylönkatsoa, mutta ei kumpaakaan oikealla sydämellä eikä uskolla.

Niin siis ovat nämä kolme kiusausta raskaita ja kovia, mutta keskimäinen on suurin, sillä tämä käy sotaa itse uskonoppia vastaan hengessä, on hengellinen ja liikkuu hengellisissä asioissa. Nuo kaksi muuta ahdistavat uskoa ulkonaisissa asioissa, niinkuin onnessa ja onnettomuudessa, ilossa ja surussa, vaikka molemmatkin syvältä kaivelevat sydäntämme, sillä kipeästi koskee että taivaaseen pitää turvautua ja yhtä kaikki kärsiä aina puutetta ja pureksia kiveä, kun mitään leipää ei ole. Kipeätä myöskin tekee ylönkatsoa suosiota, kunniaa ja tavaraa, ystäviä ja sukulaisia sekä heittää pois kaikki, mitä jo omistaa. Mutta Jumalan sanaan perustettu usko voi kaikki, jos se on vahva, niin on sille myös kaikki huokeata.

Missä järjestyksessä Kristus näiden kiusausten alaiseksi joutui, sitä ei voida varmuudella tietää, sillä evankelistat eivät tästä puhu

samalla tavalla. Minkä Matteus asettaa keskimmäiseksi, sen asettaa Luukas viimeiseksi, ja toisaalta taas, minkä hän panee keskimmäiseksi, sen panee Matteus viimeiseksi, aivan kuin järjestys ei hänestä olisi kovinkaan tärkeä. Mutta jos asiasta tahtoisii saarnata ja puhella, olisi Luukkaan järjestys paras, sillä on hyvin otaksuttavaa ja luultavaa, että perkele ensin kiusasi puutteella ja onnettomuudella, ja kun ei sillä saanut mitään aikaan, sitten onnela ja kunnialla. Lopuksi sitten kun ei tuo kaikki auttanut, niin tykkänään häntä langettaaksensa ja kukistaaksensa, kiusaa häntä eksytyksellä, valheilla ja muilla hengellisillä juonilla. Mutta koska tämä käytännöstä ja kokemuksesta eivät näin tapahdu, vaan kuinka kulloinkin soveltuu, niin että kristitty joutuu milloin viimeiseen, milloin ensimmäiseen kiusaukseen, niin ei Matteus ole tarkkaa lukua pitänyt järjestyksestä, jossa saarnaajan olisi sopiva esittää asiata. Ja ehkä onkin Kristukselle näinä neljänäkymmenenä päivänä tapahtunut niin, ettei perkele ole mitään järjestystä häneen nähden noudattanut, vaan koetteli häntä tänään tällä, huomenna toisella, kymmenen päivän perästä taas ensimmäisellä ja niin edelleen, kuinka kulloinkin on parhaaksi luullut.

Lopuksi **tulit enkelit Kristuksen tykö ja palvelit häntä**. Tämä varmaankin tapahtui ruumiillisesti, niin että he näkyväisesti tulivat saapuville, toivat hänelle syötävää ja juotavaa palvelen häntä ikäänkuin pöydässä ja kaikissa tarpeissa. Tämä palvelus tapahtui ulkonaisesti hänen ruumiillensa, samoin kuin perkelekin, hänen kiusaajansa, epäilemättä näyttäytyi ruumiillisessa muodossa, ehkäpä vielä enkelinäkin. Koska, näet, perkele asettaa hänet tempelin harjalle ja silmänräpäyksessä osoittaa hänelle kaikki maailman valtakunnat, täytyi hänen olla jokin korkeampi kuin ihminen. Itsekin esittelee hän olevansa jokin korkeampi, koskapa tarjoo hänelle kaikki maailman valta-

kunnat ja tahtoo itseään kumartamaan. Mutta perkeleen muodossa ei hän varmaankaan ole tahtonut näyttäytyä, sillä hän on mielellään kaunis tahtoessansa valhetella ja pettää, kuten P. Paavali 2 Kor. 11: 14 sanoo: **Hän muuttaa itsensä valkeuden enkeliksi.**

Tämmöistä on nyt meille lohdutukseksi kirjoitettu, että tietäisimme, että jos yksi perkele meitä kiusaa, niin toisaalta monta enke-

liä meitä palveleekin. Jos me vaan uljaasti taistelemme ja kestämmme, niin totisesti ei Jumala anna meidän puutetta kärsiä. Ennen täytyy enkelien taivaasta tulla ja ruveta leipojiksemme, juomanlaskijoiksemme ja keittäjiksemme sekä palvella meitä kaikissa tarpeissamme. Ei tätä ole Kristuksen tähden kirjoitettu. Jos kerran enkelit palvelivat häntä, niin täytyy niiden palvella meitäkin. Amen.